

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

ЖУРНАЛ АКАДЕМІЇ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ІМ. ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

№ 7-8 (53-54) ' 2015

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

ЖУРНАЛ АКАДЕМІЇ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ІМ. ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

На першій сторінці обкладинки: Аля Слави випускників Академії.
Фото Сергія ЛИТВИНЮКА.

На останній сторінці обкладинки: курсант загальновійськового факультету Олег Чебанюк з мамою Наталією Ігорівною після урочистої миті складання Військової присяги.
Фото майора Антона МИРОНОВИЧА.

ЗМІСТ

АЛЯ СЛАВИ ВИПУСКНИКІВ

*Світла пам'ять героям полеглим.
Честь і слава героям живим! 6-7*

У ПАМ'ЯТІ НАЗАВЖДИ

*У полон не здався.
Загинув у бою 12-13*

З ПЕРШИХ УСТ

*Генерал-лейтенант Павло Ткачук:
«Високий рейтинг організації навчально-виховного процесу Академії цікавить військово-навчальні заклади провідних країн світу» 14-15*

МІЖНАРОДНЕ ВІЙСЬКОВЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

*Багатонаціональну бригаду
формував «Репід Трайдент - 2015» 16-21*

ДОСВІД АТО – В НАВЧАЛЬНИЙ ПРОЦЕС

*Корективи у навчально-виховний процес внесено.
Робота щодо його покращення продовжується 22-23*

Випускники Академії сухопутних військ, відзначені державними нагородами за мужність і героїзм в ході Антитерористичної операції

ОРДЕН ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО

Указ Президента України № 366/2015 від 27.06.2015 р.

Капітан Андрій УСАНОВ (2008 р.в.)

ОРДЕН БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ІІІ СТУПЕНЯ

Указ Президента України № 389/2015 від 03.07.2015 р.

Старший лейтенант Вадим БЛИНКОВ (2010 р.в.)

Лейтенант Артем МАЦЕГОРА (2013 р.в.)

Лейтенант Олександр ФУРМАН (2013 р.в.)

Указ Президента України № 461/2015 від 31.07.2015 р.

Старший лейтенант Мар'ян РАК (2012 р.в.)

Указ Президента України № 473/2015 від 13.08.2015 р.

Лейтенант Віталій ЧЕРНИХ (2014 р.в.)

Лейтенант Гліб КАТМАКОВ (2014 р.в.)

Старший лейтенант Антон ЯНЦЕВИЧ (2011 р.в.)

Старший лейтенант Артем АБРАМОВИЧ (2011 р.в.) (помертньо)

Підполковник Микола ГРИЦАЙЧУК (2004 р.в.)

Підполковник Денис МАТЮШКО (2004 р.в.)

ОРДЕН «ЗА МУЖНІСТЬ» ІІІ СТУПЕНЯ

Указ Президента України № 366/2015 від 27.06.2015 р.

Старший лейтенант Максим ЧЕРЕДЄЄВ (2011 р.в.)

Капітан Дмитро ГОНЧАРЕНКО (2011 р.в.)

Капітан-лейтенант Олексій ГУРЄЄВ (2009 р.в.)

Указ Президента України № 389/2015 від 03.07.2015 р.

Старший лейтенант Іван ГУСАРЕВИЧ (2013 р.в.)

Указ Президента України № 473/2015 від 13.08.2015 р.

Старший лейтенант Павло КОТЕНКО (2012 р.в.)

Щороку саме з початком вересня в Академії сухопутних військ відбувається чи не найважливіший військовий ритуал, коли першокурсники складають Військову присягу на вірність українському народу. За нинішньою знаменною подією спостерігали не лише рідні та близькі юнаків і дівчат, які обрали мужню професію захисника Вітчизни.

ПРИСЯГАЄМО УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ!

За сталою традицією розділили радість та привітали курсантів голова Львівської обласної державної адміністрації Олег Синютка, заступник командувача Сухопутних військ Збройних Сил України з бойової підготовки генерал-лейтенант Юрій Борискін, заступник міського голови Львова з питань містобудування та інфраструктури Володимир Шевчук, представники силових відомств Львівщини, командири військових частин гарнізону, очільники вищих навчальних закладів міста, духовенство.

У своєму зверненні до першокурсників гості передусім говорили про запеклі бої, які точаться на сході держави, військовослужбовців Українського війська, інших силових структур, відмобілізованих та добровольців, які демонструють мужність та героїзм, захищаючи Вітчизну, готових до

самопожертви заради Перемоги. Серед тих, хто із зброєю в руках боронить від агресора рідну землю, і численний загін випускників нашої Академії. На жаль, сорок три її вихованці, а з постійного складу вишу – прапорщик Віктор Сіраєв, віддали найдорожче – своє життя, але до кінця виконали свій військовий обов'язок, до останнього подиху залишилися вірними священним зобов'язанням Військової присяги.

Хвилиною мовчання присутні вшанували світлу пам'ять випускників Академії та пам'ять усіх героїв, які загинули у боях за територіальну цілісність та незалежність України. У зверненні до першокурсників начальник Академії генерал-лейтенант Павло Ткачук зазначив, що Військова присяга для кожного військовослужбовця – це не просто слова, це священна клятва захищати Україну та її народ. А

присягнувши, воїн бере величезну відповідальність за майбутнє.

– Я пишаюся вами, дорогі першокурсники, адже ви обрали військову професію в непростий для Вітчизни час, – наголосив Павло Петрович. – Це свідчення того, що ви є гідними громадянами нашої держави, кращими представниками українського народу. Пройшовши непростий шлях первинної військової професійної підготовки, сьогодні ви стали повноправними членами не лише видового військового вишу, але й великого і славного Українського війська. І я пишаюся також тим, що серед вас є курсанти, які безпосередньо брали участь в Антитерористичній операції. А це є свідченням того, що у протистоянні із сильним та підступним ворогом наші Збройні Сили поповнюються юнаками, які пройшли дорогами війни, і які невдовзі

поповнять офіцерський корпус. – Сьогодні особливий день для Львівщини, для Українського війська, для незалежної України. Присягнула на вірність українському народу нова когорта юнаків та дівчат, які будуть гідно нести звання українського воїна, – зазначив голова Львівської обласної державної адміністрації Олег Синютка. – Будьте достойні та відповідальні священних слів Присяги, будьте горді своїх батьків, які виростили, виховали вас, будьте гідними слави ваших попередників, слави нашої держави.

Після завершення урочистостей першокурсники говорили, що мають велику честь саме у ці складні для країни дні заступити на варту миру та незалежності своєї Батьківщини, а тому обіцяють наполегливо оволодівати військовими знаннями, адже Україні потрібні освічені та обдаровані, амбітні молоді люди, які хочуть бути корисними своїй Вітчизні в цей нелегкий час.

Нинішнє свято видалося дійсно особливим – військовий колектив Академії поповнився курсантами, значна частина яких вже встигла зі зброєю в руках пройти горнило війни і в ході Антитерористичної операції проявити мужність і героїзм, вірність Військовій присязі. Деякі із них відзначені високими державними нагородами.

Так за утримання під контролем стратегічно важливого для наших військ кургану Савур-Могила у складі третього полку спецпризначення, орденом «За мужність» III ступеня нагороджений старший солдат служби за контрактом Костянтин Бондар. Таким же бойовим орденом за успішно проведену операцію зі звільнення Первомайська нагороджений старший сержант Євген Мохтан, за вдалі рейдові дії в тилу ворога – сержант Артем Сайченко, за вчасну підтримку вогнем артилерії своїх військ у Донецькому аеропорту – старший сержант Вадим Швед. Серед курсантів, достатньо і тих, чиї батьки та рідні активно брали й беруть нині участь в Антитерористичній операції. Наприкінці церемонії курсанти-першокурсники пройшли урочистим маршем та виконали

пісенно-стройову композицію. Батьки та рідні, гості урочистостей привітали їх із визначною подією у житті. А поки новоспечені захисники Вітчизни здавали зброю та готувалися до традиційного звільнення у місто, всі охочі мали змогу ознайомитися із навчально-матеріальною базою вищого навчального закладу та умовами для життєдіяльності курсантів.

Майор Антон МИРОНОВИЧ
На знімках(зліва направо): голова Львівської обласної державної адміністрації Олег Синютка вітає курсанта з складанням Військової присязи; урочисті миттєвості складання Військової присязи; виконання курсантами пісенно-стройової композиції.
Фото автора.

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЯМ ПОЛЕГЛИМ. ЧЕСТЬ І СЛАВА ГЕРОЯМ ЖИВИМ!

У переддень Дня Незалежності в нашому навчальному закладі відбулась, без жодного перебільшення, історична подія: відкриття Алеї Слави випускників Академії.

Знаменно, що в урочистостях взяли участь Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, голова Львівської обласної державної адміністрації Олег Синютка, Міністр внутрішніх справ України Арсен Аваков, голова Львівської обласної ради Петро Колодій, міський голова Львова Андрій Садовий, народні депутати України, Генеральний Консул Республіки Польща у Львові Ярослав

Дрозд, представники дипломатичного корпусу, керівники силових структур, випускники Академії, серед яких Герой України капітан Володимир Гринюк, представники громадськості та духовенства, а також військовослужбовці із Вроцлавської вищої офіцерської школи сухопутних військ Війська Польського на чолі з бригадним генералом Маріушем Вятром.

— Не випадково це відкриття ми приурочили до найбільшого державного свята — Дня Незалежності України, — наголосив начальник Академії генерал-лейтенант Павло Ткачук. — Адже саме

за Незалежність нашої Батьківщини боролись і борються мужні воїни. Не випадковим є також і місце Алеї Слави. Повз неї щодня проходять тисячі людей — нинішні і майбутні воїни-захисники, викладачі, численні гості Академії. Ми пам'ятаємо усіх героїв-випускників! І саме герої нинішнього покоління стануть найкращим прикладом для наступних поколінь українських воїнів. Я щиро вдячний всім, хто долучився до створення цієї Алеї Слави, хочу висловити щире співчуття і підтримку рідним наших полеглих випускників. Пам'ять про них завжди буде жити у наших серцях. Хочу висловити також гарячі вітання і вдячність нашим героям! Їхні подвиги будуть надихати прийдешні покоління на самовідданий захист рідної землі!

Освятив Алею Слави Голова Центру Військового Капеланства Курії Львівської Архієпархії УГКЦ, настоятель гарнізонного храму Святих апостолів Петра і Павла отець Степан Сус.

Звернувся до присутніх і Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк.

— Наші українські родини втратили своїх близьких: хтось чоловіка, хтось сина, хтось брата, — наголосив очільник Уряду. — Ці хлопці захищали наш спокій. Вони захищали наші родини. Вони захищали країну, нашу безпеку.

Він зазначив, що раніше свята Державного Прапора та Незалежності країни були для когось вихідними днями, для когось датами, які минають, а зараз — все отримало зовсім інший зміст: інша країна, інші люди, інші виклики, які стоять перед кожним українцем. Сьогодні за Державний Прапор і Україну треба боротися.

— Ви, як українські військовослужбовці, як люди, які захищають зі зброєю в руках українську державу, українську Незалежність, український Прапор і Гімн, боретеся на фронті проти російських терористів, — звернувся Прем'єр-міністр до захисників Вітчизни. — Від імені Уряду України хочу висловити вам щирі слова подяки за вашу боротьбу, за вашу звитягу, за те, що кожен українець може почувати себе безпечно. Слава Україні!

— Війна прийшла на нашу землю, в наші сім'ї, — сказав випускник Академії, учасник АТО, Герой України капітан Володимир Гринюк. — Ми з гордістю боронемо нашу землю. До сьогодні у запеклих боях наша держава втрачає кращих своїх синів. І я зі всіма разом розділяю хвилину скорботи!.. А Алея Слави нагадуватиме нам, якою ціною дається воля і незалежність нашої країни. Я свято вірю в Перемогу! Слава Україні!

*Два гранітних
обеліски символізують
скорботу і гордість.
Скорботу – за
випускниками, які
загинули,
захисаючи Україну.
Гордість – за
випускників,
відзначених
бойовими
нагородами.*

Алею Слави оновлено з урахуванням подій на Сході держави та проведення Анти-терористичної операції, в ході якої випускники видового військово-навчального закладу за проявлені мужність та героїзм відзначені державними нагородами.

4 вихованці Академії – старший лейтенант Євгеній Зеленський (посмертно), старший лейтенант Володимир Гринюк, майор Олександр Петраківський, майор Олександр Порхун – стали Героями України. Це високе звання присвоєно також і колишньому першому заступнику начальника Академії полковнику Ігорю Гордійчуку.

Національно-патріотична стела створена у формі класичної Колони Слави та символізує образ Воїна-Переможця, захисника Вітчизни. Зверху, на капітелі, встановлено позолочену кулю та тризуб – державний символ та герб незалежної України. На кулі латинською мовою нанесено принципи демократичного суспільства: Україна, Свобода, Гідність.

Ліворуч від Колони Слави встановлено стилізований обеліск із чорного лабрадориту, на якому вибиті прізвища Героїв, що загинули за свободу, гідність і незалежність нашої держави.

Праворуч – стилізований обеліск із червоного граніту, на якому вигравірувані імена Героїв України, що продовжують віддано служити своїй державі та її народу.

Відповідно до класичної військової традиції обеліски виконані у формі п'ятигранника, так званого «пентагона».

Головна мета проведеного оновлення Алеї Слави – вшанування загиблих та живих Героїв, військово-патріотичне виховання юнаків і дівчат, що навчаються та навчатимуться в Академії.

За час Антитерористичної операції четверо випускників стали Героями України (з них один – посмертно). 147 вихованців нагороджені орденами Богдана Хмельницького I, II та III ступенів (із них 35 – посмертно), 34 випускників – орденом «За мужність» (5 – посмертно), 1 – орденом Данила Галицького. 28 офіцерів відзначені медалями «За військову службу Україні», «За бездоганну службу» III ступеня, «Захиснику Вітчизни».

Герой України капітан Володимир ГРИНЮК:

На відкритті Алеї Слави був присутній випускник Академії 2012 року капітан Володимир Гринюк, який за героїзм і незламність духу, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, удостоєний звання Герой України.

Про те, як навчався Герой, перші кроки на офіцерській посаді, перебіг подій в зоні АТО, як чи не щодня ризикував своїм життям та життям підлеглих, допомагаючи іншим підрозділам виходити з оточення, про отримання «Золотої Зірки» із рук Президента України тощо, ми вже розповідали на шпальтах журналу. Сьогодні пропонуємо ще декілька епізодів із фронтового життя Героя.

Свій перший складний бій його новостворена штурмова група прийняла під Савур-Могилою. Хоча і раніше підрозділу доводилося виконувати непрості бойові завдання на Херсонщині, Луганщині та в Донецькій області. Добре пам'ятає бої у Дебальцевому і Вуглегірську. Не забути йому подій і в Рідкодубі, де неповною ротою допомогли вийти із оточення підрозділам 128-ї бригади. Майже добу йшло протистояння з ворогом, двоє підлеглих загинуло, семеро отримали поранення, але завдання група виконала: більше ста українських військовиків вдалося «витягнути».

А у лютому під Дебальцевим, коли «пробивали» коридор в районі Логвинового, відважні воїни знищили більше трьох десятків терористів і три танки

**« ЛИШЕ ФАХОВІ,
СИЛЬНІ ДУХОМ
ЗАХИСНИКИ
КРАЇНИ
ЗАБЕЗПЕЧАТЬ
ПЕРЕМОГУ У ЦІЙ
ВІЙНІ! »**

противника. Капітан Гринюк розповідає, що ворог чекав їх на танках та бронемашинах, а вони проникли в їхнє розташування по-пішому. Саме завдяки цьому вдалося отримати перевагу над противником. Головне – завжди потрібно діяти без поспіху, зважувати усі нюанси. Тоді і впевненість з'являється і відвага солдатська!

Офіцер не приховує, що особисто знищив більше шести десятків терористів. «Дещо лячно було стріляти в першого. Та коли усвідомив, що стратив ворога, який вбивав твоїх товаришів, безвинне мирне населення, далі все відбувалося, як кажуть, на автоматі. Немає у мене жалості до них... Тим більше, що здебільшого це неадекватні люди, – розповідає він. – Ми ж брали їх у полон, розмовляли з ними. Вони не приховували, що проблем з наркотиками у них не існує. Постачання безперебійне. Чи це травка, чи таблетки, чи уколи... Спілкувалися і з російськими строковиками, які самі просилися в полон, щоб не воювати. Розповідали, що їх примусили їхати в Україну. А назад до Росії не пускають!».

Чи змінила Героя війна? Усі стверджують, що яким був, таким і залишився. Однак на службі Володимир зовсім інша людина, ніж вдома. Ніжність, лагідність – для рідних та близьких, для домашньої обстановки. В підрозділі він – вимогливий, навіть суворий. Підлеглі кажуть, що у їхнього командира кам'яне серце. Попри страшенний біль, втрату бійців, він жодного разу не проронив сльози. Перекоаний: навіщо плакати, якщо людину не повернути?

А ще капітан Гринюк жодного разу не пошкодував, що став офіцером. Навіть попри те, що довелося перейти у цій неоголошеній війні. Свій вибір він робив свідомо. Звертаючись до курсантів, закликає їх якомога прискіпливіше ставитись до навчання, у якому не може бути чогось другорядного. Всі теоретичні знання, практичні навички повною мірою знадобляться у подальшій офіцерській службі. Лише фахові, сильні духом захисники країни забезпечать перемогу у цій війні!

ЧОГО НАВЧАЮТЬ БІЙЦІВ У МІЖНАРОДНОМУ ЦЕНТРІ МИРОТВОРЧОСТІ ТА БЕЗПЕКИ

Нині польова складова Академії сухопутних військ надзвичайно вражає. Передусім численними об'єктами, що дозволяють проводити весь перелік занять, необхідних для повної бойової підготовки механізованих підрозділів. Саме тут проходять вишкіл військовослужбовці, призвані за частковою мобілізацією.

— Програма підготовки складається з двох етапів. Перша — це загальновійськова підготовка, і одиночна тактична підготовка є її складовою, друга — це, власне, підготовка за фахом, — розповідає тимчасово виконуючий обов'язки начальника циклової комісії тактичної підготовки відділення підготовки фахівців механізованих і танкових військ Центру майор Василь Хамула. — У навчальній програмі враховуємо досвід участі підрозділів в Антитерористичній операції, достатньо часу приділяємо навчанню з надання медичної допомоги пораненим, а також акцентуємо увагу на психологічній підготовці мобілізованих.

А ось здолати страх перед багатотонною броньованою технікою, а також розвинути впевненість у своїх діях під час бою мобілізованим, які ще декілька тижнів тому жили

цивільним життям, допомагає «обкатка танками».

На одному з навчальних місць вдалося поспілкуватися з інструктором, який свого часу закінчив Рязанське вище військово-десантне училище, воював на Кавказі, а

згодом звільнився. Сергій призваний за мобілізацією. Він пояснив, що коли навчався, перевагу у вивченні надавали наступу та обороні. Тепер АТО скорегувала вишкіл: відпрацьовуються дії підрозділу за умови, коли противник прикривається мирним населенням, вивчаються способи боротьби з броньованою технікою, дії відділення на марші та під час нападу диверсійно-розвідувальних груп, а також прийоми та способи переміщення на полі бою у складі бойових груп.

Нещодавно на полігоні працював Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил генерал-полковник Віктор Муженко. Він особисто проінспектував навчально-тренувальні комплекси та ділянки військового стрільбища, спостерігав за ходом занять на навчальних місцях, приділяючи особливу увагу підготовці офіцерів.

Мобілізовані офіцери були вражені візитом, казали, що зазвичай начальники приїжджають, задають декілька стандартних питань і від'їжджають. А Начальник Генерального штабу спочатку розпитав про порядок управління вогнем підрозділу, а потім розповів, як потрібно застосовувати гранатометників для більш ефективної боротьби з броньованими цілями.

На якість проведення занять мобілізовані не нарікають. Говорять, що навчання відбуваються з урахуванням тактики, яка застосовується в Антитерористичній операції. Надзвичайно ретельно вивчають техніку і озброєння.

Наш кор.

*У нього ласкаве
прізвище і, напевно,
швидше підходить
представниці слабкої
статі. Та це аж ніяк
не створює для
мужнього юнака
якихось проблем. На
подібні закиди
завжди лишень
посміхається. А ще
додає: батьків не
обирають.*

ІВАН ГОЛУБКА З ВЕЛИКОЇ УГОЛЬКИ

Народився Іван у Закарпатті, у мальовничому селі, яке також має красиву та романтичну назву – Велика Уголька. Як і будь-який хлопчина навчався в школі, займався спортом, любив подорожувати, читати книжки. Та коли настав час, пішов служити: строкову проходив у військових колективах під Житомиром і в Хмельницькому. Воював і в зоні АТО у Краматорську, Слов'янську, Щасті, Луганську, Довгенькому та Красному Лимані ... Зрештою, всіх населених пунктів не перелічити.

І ось нині він на декілька років став львів'янином: навчається на факультеті бойового застосування військ нашої Академії.

Україну молодший сержант Іван Голубка любить щиро всім серцем і душею. Він захищав її цілісність і недоторканність у лавах 8-го окремого полку спецпризначення Збройних Сил України. Так що випробування, які випали на його долю, пам'ятатиме усе життя.

У вирій бойових подій Іван потрапив чи не від самого початку Антитерористичної операції. Супроводжував колони з особовим складом і вантажами. Молодий розвідник не раз дивився в обличчя смерті. Він ніколи не міг подумати, що у його

країні запалає війна, а північний сусід із брата перетвориться на ворога.

Якось Іван майже впритул стикнувся з чеченським найманцем. Разом із товаришами запропонував йому скласти зброю та здатися в полон. Щоб крові не проливати. Бородатий лише похитав головою, ніби відмовляючи, і відповів автоматною чергою. Та не врятувало найманця примітивне укриття, в яке стрибнув: ворог був знищений.

– Я неодноразово замислювався: що спонукає синів Кавказу, бурятів братися за зброю і воювати в Україні? – розмірковує Іван. **– Захищати цей примарний «руський мир»? Та ж росіянами вони від народження ніколи не були. Просто, вочевидь, не вистачає мізків, аби збагнути, що тісно «накачані» кремлівською пропагандою. Невже не роблять висновків з історії? Невже не можуть провести паралелі з 1939 роком, коли Гітлер напав на Польщу, пояснюючи свої дії начебто утиском німецького населення в сусідній державі?**

На переконання Івана, солдат не може бездумно воювати, не може не замислюватися, навіщо він це робить. Так, українці ідуть в

бій за Батьківщину. Цей обов'язок священний! А яка мотивація у сепаратистів, найманців, російського солдата? Гроші і задоволення забаганок кремлівського путлера?

... Той бій був одним із найзапекліших у кривавому збройному протистоянні. Неподалік Луганського аеропорту група спецпризначенців потрапила у засідку сепаратистів. На порятунок вирушили військовики із сусідніх підрозділів. Одній із груп, яку очолював капітан Олександр Петраківський, було наказано провести розвідку на підході до вказаного району.

– Ретельно обстеживши місцевість, ми не виявили нічого підозрілого, – розповідає молодший сержант Голубка. – Продовжили рух, та вже через 150 метрів нас обстріляли із зеленої зони. Вогонь був щільним і ми одразу втратили одного з товаришів. Наш «Урал» зупинився, і ми стали мішенню для ворога. Та після викриків продовжувати рух машина рвонула з місця. За хвилини ми опинилися посеред ячмінного поля, але й тут нас накрив щільний вогонь. Стріляли із лісосмуг, які були довкола.

Саме тоді загинув рядовий Павло Ільчук, а поранення отримали прапорщик Вадим Ігнат'єв і капітан Олександр Петраківський. Іван допоміг офіцерові дістатися «зеленки», перед тим зупинив кровотечу та обробив рану на голові.

Він добре пам'ятає, як перед висуванням колони Петраківський віддав свій захисний шолом підлеглому. На жаль, тоді не всі військовики були забезпечені ними. Але якби не ця обставина, можливо, Петраківський не зазнав би такої важкої травми.

Івана, до речі, також контузило. Він отримав осколкові поранення ніг, травму хребта, але свідомість не втратив. А тому добре пам'ятає той бій. Чи не до дрібниць. Сепаратисти прагнули добити спецпризначенців, але вчасно надійшла допомога. Із їхньої групи усі, хто вцілів, зазнали різної важкості поранення. Молодший сержант Іван Голубка лікувався у Хмельницькому військовому госпіталі. А коли одужав, поступив до видового військового вишу. Нині навчається на другому курсі.

Місяць тому у житті Івана сталася знаменна подія: за дорученням Президента України начальник Академії генерал-лейтенант Павло Ткачук вручив йому високу нагороду – орден „За мужність” III ступеня.

– Висока нагорода – це не лише відзначення моїх заслуг. Це також заслуга моїх побратимів, з якими і досі підтримую тисний зв'язок, – не без гордості за друзів говорить курсант. – До речі, в АТО боронили нашу Україну мої близькі і рідні, зокрема, відмобілізований Михайло Мадей, Дмитро Григоров, який і нині продовжує службу.

Навчання в Академії забирає сьогодні майже увесь час нашого героя. Та не забуває він і про спорт, адже є кандидатом у майстри спорту з боксу, першорозрядником з рукопашного бою.

– До речі, я вже встиг вибороти друге місце на першості Збройних Сил України з рукопашки. Мене призначили старшиною команди з цього виду спорту. Тренуємося щотижня. В планах – вдало виступити на чемпіонаті України, – розповідає Іван.

Долучився молодший сержант і до поповнення експозиції в Музеї історії Академії. Він привіз із АТО трофейний блокнот сепаратиста, в якому міститься інформація про блокпости українських військовиків.

Є у Івана і заповітна мрія: лейтенантські зірочки. Він хоче стати офіцером і віддано служити Україні та її народу. А з кого брати приклад – у нього більш аніж достатньо: Герой України майор Олександр Петраківський, який був командиром групи і є бойовим побратимом, командир 8-го окремого полку спецпризначення полковник Олег Нєчаєв, начальник штабу полковник Володимир Шаблій, зрештою, випускники Академії, які проявили мужність і героїзм у збройному протистоянні з агресором.

А ось за ким сумує він, так це за дружиною та донечкою. Кохану звуть Ірина. Вона у Хмельницькому. А Ксенії нещодавно виповнилося три роки.

ОРДЕН БАТЬКА ВРУЧИЛИ СИНОВІ

На одному з ранкових шиків начальник Академії генерал-лейтенант Павло Ткачук вручив орден «За мужність» III ступеня першокурснику Вадиму Венгеру. Указом Президента України – Верховного Головнокомандувача ЗС України Петра Порошенка цим орденом нагороджено батька курсанта – Олександра Венгера, який загинув у зоні проведення Антитерористичної операції.

Вадим розповів, що в червні минулого року його батько добровільно пішов на фронт, був бійцем 54-го окремого розвідувального батальйону. Наприкінці січня 2015 року під час бою із російсько-терористичними бандформуваннями поблизу Санжарівки, що в Артемівському районі Донецької області, Олександр Венгер до останнього утримував позиції, особисто знешкодив кілька одиниць ворожої бронетехніки, завдав відчутних втрат живій силі противника. Та в запеклому протистоянні сам отримав смертельні вогнепальні поранення.

Вручаючи батьківську нагороду, генерал-лейтенант Павло Ткачук висловив юнакові щирі співчуття та від імені всього особового складу Академії подякував за подвиг батька.

– Підступний збройний конфлікт забирає кращих синів України, які мужньо боронять рідну землю. Яскравим прикладом є Олександр Венгер, син якого Вадим сьогодні навчається в нашому виші. І вручити йому нагороду батька, для мене велика честь, – зазначив у зверненні до присутніх начальник Академії. – Тепер цей юнак – не лише невід'ємна частина нашого дружного колективу, він нащадок одного з сучасних героїв. А його бажання продовжити справу батька і стати захисником Батьківщини свідчить про те, що у нас є майбутнє, адже перемогу виборюють справжні воїни!

*Він не з тих, про кого
«або добре, або нічого».
Коли загинув, в Академії
відгукувалися як про
надзвичайно поряд-
ного, відповідального
військового, який умів
згуртувати довкола
себе однодумців, про
його нестримне бажання
бути завжди корисним -
товаришам, підрозділу,
військово-навчальному
закладу.*

У ПОЛОН НЕ ЗДАВСЯ. ЗАГИНУВ У БОЮ

Говорили відверто, щиро, без прикрас. Не мовчали! Передусім співчували сім'ї, дружині Оксані, синам Олегу та Юрію, батькам і рідним. А ще стверджували, що він із тих людей, які із будь-яких, навіть найскладніших, ситуацій завжди знаходять вихід. При цьому все доводив до логічного завершення, а для підлеглих був своєрідним «локомотивом». І хоча він ніколи не говорив їм «Роби як я!», вони не могли не діяти з ним в унісон. Поважали, а тому прагнули не відставати у будь-якій справі, рівнялись на нього.

Я добре пам'ятаю, коли вперше побачив прапорщика Віктора Сігаєва. Цей не за віком розсудливий, так і хочеться сказати, юнак доповідав своєму безпосередньому начальнику про виконання завдання. Не вдаючись у деталі, скажу: робив це по-військовому чітко, лаконічно. Хоча сама обстановка не змушувала до цього. Власне тоді й почув, що Віктор – людина

надзвичайно відповідальна, а отримавши наказ, шукатиме не причину його невиконання, а спосіб швидкого вирішення. І в цьому йому завжди сприяла власна розумна ініціатива. Справжні військовики це цінують. Принаймні сьогодні, коли така напруга у збройному протистоянні на Сході держави.

Саме ці якості Сігаєва, після скорочення вузла урядового зв'язку, де проходив службу за контрактом, зіграли вирішальну роль щодо його призначення інструктором з водіння в Академію сухопутних військ. Бажаючих обійняти посаду не бракувало. Та вибір було зроблено на користь Віктора.

Кажуть, він завжди прагнув більшого. Ні, кар'єристом не був. Хотів вдосконалення і професійного зросту. Тому вступив до інституту інженерної механіки та транспорту Національного університету «Львівська політехніка». Однак встиг закінчити лише два курси. Перша сесія третього курсу була, як кажуть,

вже не на часі: наприкінці жовтня минулого року відбув у зону АТО. Призначили головним старшиною 3-го батальйону 72-ї окремої механізованої бригади.

Мені розповіли історію, яка сталася в поїзді під час переїзду Віктора до нового місця служби на Схід України. В купе їх було четверо і, зрозуміло, кожен ділився сокровенним. Здебільшого говорили про мрії, бажання. А Сігаєв – не лише про дружину, дітей, але й про війну, яку будь-що потрібно завершувати, і обов'язково звияж-но.

Говорив, що про війну знає лише з кінофільмів та розповідей тих, хто свого часу воював в Афгані, а також нинішніх захисників України, випускників Академії, які приїждять у виш. Тому й добровільно зголосився відбути на Схід, щоб на власні очі побачити горнило війни, зрештою, як і кожний справжній чоловік, воювати, щоб захистити державу.

Саме долаючи довгий шлях на Донеччину, Віктор наголосив: «На полон я ніколи не погоджусь! Краще смерть, аніж бути під ворогом!...». Ці слова побратими згадали, коли прийшла звістка про його загибель. Командир батальйону, де служив Сігаєв, у телефонній розмові сказав, що довго не міг повірити у смерть Віктора, якого надзвичайно цінував. Що не зустрічав ще такого старшини. Адже він не сидів на місці, знав, що його чекають. Завжди поривався на передову, підвозив продовольство, боеприпаси. І люди за це поважали його.

А як зустрічали його хлопчак та дівчатка дитячих установ, що на звільненій території! Знали, дядя Вітя привезе для них не лише дрова, теплі речі, але й продовольство та солодощі, які доставляють в регіон волонтери. Вочевидь, у них він бачив і двох своїх синів, за якими скучав і на зустріч з якими розраховував у найближчому майбутньому.

Не сталося. Хоча розповідали, що Віктор навіть придбав квиток на потяг, аби відбути по ротації додому. Він вже чи не сидів у купе, коли зателефонували і повідомили, що заміна не прибула. Відреагував досить спокійно: значить, так потрібно, така вже доля... А вона, на превеликий жаль, виявилася не по-благливою для нього. 17 січня 2015 року прапорщик Сігаєв отримав наказ супроводжувати новоприбулих військовиків до переднього краю оборони батальйону для ознайомлення з місцем розташування підрозділів. У ході виконання цього завдання, разом з кількома військовослужбовцями, поблизу Оленівки, що у Волноваському районі, він потрапив у засідку терористів.

Бойовики в ультимативній формі наказали скласти зброю, в іншому випадку відкривають вогонь. Українські воїни, очолювані підполковником Василем Карпенком, відмовились від «пропозиції» і мужньо прийняли бій. Прапорщик Віктор Сігаєв особисто знищив кількох сепаратистів, прикриваючи відхід пораненого водія. Ще не закінчилися набої, коли його життя обірвала куля ворожого снайпера...

Розповідають: в день неповернення Віктора в розташування розпочали пошуки. Зателефонували й на його сотовий. Відповідь

незнайомець. «Ваші могли б залишитися живими, але відмовилися здати зброю, – і вже після паузи додав. – Загинули як герої...».

Указом Президента України № 436/2015 від 17 липня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність Військовій присязі» прапорщик Віктор Геннадійович Сігаєв нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Держава, вшановуючи пам'ять Віктора Сігаєва, не забула й про його сім'ю. На урочистостях з нагоди Дня Незалежності начальник Академії генерал-лейтенант Павло Ткачук вручив дружині бойовий орден чоловіка та ордер на власне помешкання.

Ігор МАХНО

На знімках: прапорщик Віктор Сігаєв у зоні проведення Антитерористичної операції; генерал-лейтенант Павло Ткачук вручає бойовий орден дружині героя; Віктор і Оксана Сігаєви.

Генерал-лейтенант Павло ТКАЧУК:

«ВИСОКИЙ РЕЙТИНГ ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ АКАДЕМІЇ ЦІКАВИТЬ ВІЙСЬКОВО-НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ ПРОВІДНИХ КРАЇН СВІТУ!»

— Павле Петровичу, погодьтеся, Академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного справляє нині неабияке враження не лише в Україні, але й далеко за її межами. Про те, що це дійсно потужна кузня вишколу офіцерських кадрів для найчисельнішого виду Збройних Сил України, свідчать успішні відгуки про діяльність випускників вишу у військах, та, передусім, їхня конкретна бойова робота у зоні збройного протистояння на Сході держави. А ще – візити закордонних колег, високопосадовців, які високо оцінюють український видовий виш. Чи думали Ви, очолюючи навчальний заклад, що настане такий час, коли і до вас приїздять фахівці з-за кордону, щоб не лише спостерігати за навчально-виховним процесом, але й переймати досвід підготовки офіцерів?

— Вочевидь, не всі знають, як у непрості часи нищення Українського війська відбувався процес збереження військового інституту у Львові, створення на його базі видового вишу. Наголошу на одному: всі досягнення колективу відбулися передусім завдяки вдалому поєднанню традицій вітчизняної школи з сучасними досягненнями підготовки офіцерських кадрів провідних країн світу. Повірте, не просто було відмовитися від старого і дати дорогу новому, при цьому зберегти, як ми кажемо, золотий фонд кадрів, не допустити руйнації навчально-матеріальної бази, а відтак, і модернізувати її, зрештою, впровадити таку систему навчання, яка б дійсно забезпечила підготовку висококласних спеціалістів для Збройних Сил України.

Так, ми покладали великі надії на співпрацю з колегами із близького та далекого зарубіжжя. Наші науково-педагогічні працівники, курсанти були завжди бажаними гостями іноземних військово-освітніх закладів. У цьому плані особливу увагу приділяємо двосторонньому обміну між Академією та американським Вест-Пойнтом, французькою Військовою школою Сен-Сір Коеткідан, Вищою офіцерською школою Сухопутних військ Республіки Польща.

Високий рейтинг нашої організації навчально-виховного процесу зацікавив військово-навчальні заклади Європи, Азії та Сполучених Штатів Америки. І не випадково щороку в Академії відбувається до 100 міжнародних заходів. Я задоволений такою співпрацею, за якою – велике майбутнє.

— А яка подія стала своєрідною точкою відліку міжнародного військового співробітництва Академії?

— Це 2006 рік, коли нас відвідав посол Сполучених Штатів Америки в Україні Вільям Тейлор. Відтоді кількість візитів іноземних військових делегацій постійно збільшувалася. Щороку Академію відвідують понад півсотні іноземних делегацій із США, Польщі, Франції, Канади, Німеччини, Великобританії та інших країн, що свідчить про збереження та примноження традицій, набутих за десятиліття існування вишу у Львові.

Незабутніми були візити Президента Монголії Цахіягійна Елбегдоржа, який 1988 року закінчив наш виш (йому присвоєно звання «Почесний доктор Академії»), посла США в Україні Джеффри Пайетта, командувача Сухопутних військ ЗС США в Європі генерала Ходжеса. Вони дали високу оцінку командуванню та науково-педагогічним

працівникам, сучасній навчально-матеріальній базі Академії. До речі, наш навчальний заклад неодноразово визнавався кращим у Збройних Силах України за кількістю та якістю проведених міжнародних заходів.

— Нещодавно структурним підрозділом Академії став Міжнародний центр миротворчості та безпеки. На переконання вищого керівництва держави, оборонного відомства, саме з підпорядкуванням Академії один із найбільших полігонів в Європі отримав друге життя. Тепер він активно використовується для вишколу майбутніх офіцерів, строковиків та мобілізованих. А ще на його базі відбуваються найвідповідальніші міжнародні миротворчі навчання тощо...

— У наслідок відомих процесів щодо знищення Збройних Сил України польовий вишкіл військ за останнє десятиліття дійсно стрімко знижувався. Суттєво зменшувалася і завантаженість об'єктів 232-го загальновійськового полігона, правонаступником якого є МЦМБ. Вони просто руйнувалися. Навіть фінансування миротворчих військових заходів з боку іноземних учасників не могло утримати його інфраструктуру. А про оновлення об'єктів польової бази взагалі не

йшлося. І лише з об'єднанням загальновійськового полігона, Навчального центру «Партнерство заради миру», Центру забезпечення навчального процесу Академії в єдину структуру під керівництвом видового вишу розпочався стрімкий розвиток Міжнародного центру миротворчості та безпеки.

Ми відновили та створили комплекс підготовки ракетних військ і артилерії, вогневе містечко військового стрільбища, авто- і танкодром, спеціалізовані поля підготовки підрозділів родів військ, різноманітні навчально-тренувальні комплекси, в тому числі психологічної підготовки.

На території полігона створена унікальна інформаційно-телекомунікаційна мережа, яка здійснює передачу відеосигналу з будь-якої точки в режимі он-лайн. У військовому містечку «Центральне» запрацював стаціонарний комплекс імітаційного моделювання для проведення командно-штабних навчань. Встановлені також екологічні та високотехнологічні опалювальні системи, відновлена робота лазне-пральних комбінатів, модернізовано обладнання їдалень, відремонтовані гуртожитки і казарми.

Усе це якнайкраще сприяє проведенню заходів міжнародного військового співробітництва, серед яких чільне місце займають миротворчі багатонаціональні навчання «Репід Трайдент». Що важливо: до них залучаються офіцери та курсанти Академії. Вони працюють в якості перекладачів, операторів системи імітаційного моделювання, членів групи узагальнення досвіду, на посадах у прес-центрі тощо.

– Минулоріч у складі офіційної делегації нашого оборонного відомства Ви відвідали штаб-квартиру НАТО у Брюсселі, де поряд із питанням щодо співробітництва України з Північноатлантичним альянсом у сфері військової освіти обговорювалися можливості використання українського Міжнародного центру миротворчості та безпеки. Про що конкретно йшла мова?

– Ми запропонували низку заходів, які суттєво позначаться на спроможності Центру щодо спільного використання під час проведення навчань та тренувань в рамках програми «Партнерство заради миру». Закордонні колеги ознайомилися також зі специфікою та новітніми методами підготовки військових фахівців у нашому виші, його міжнародною співпрацею та перспективами розвитку.

Зацікавленість представників НАТО нашим Міжнародним центром миротворчості та безпеки була зрозумілою, адже Україна неодноразово доводила,

що спроможна забезпечити проведення найвідповідальніших навчань. Відтак його й надалі активно залучатимуть до міжнародних військових заходів як найкращий навчально-тренувальний заклад серед подібних у Європі.

До речі, 12 із понад 20 навчально-тренувальних центрів Партнерства (РТЕС) дислокуються в країнах-партнерах. Вони проводять інтенсивну роботу щодо забезпечення найвищого рівня відповідальних військових заходів світового значення. І хоча між ними є своєрідна конкуренція, центри з року в рік поглиблюють співпрацю. Цьому сприяють щорічні зустрічі на заході із назвою «Ринок» у штаб-квартирі НАТО. Наш Міжнародний центр миротворчості та безпеки також всебічно представлений там. І я переконаний, це дасть достатньо потужний поштовх до співпраці, планування і проведення різноманітних міжнародних навчань.

Наша Академія послідовно реалізує стратегію відносин України з Північноатлантичним альянсом у рамках імплементаційної програми Робочого плану Військового комітету Україна-НАТО, згідно з яким у виші щорічно проводяться Дні НАТО та конференції. Їхня мета – підвищити поінформованість курсантів, слухачів, офіцерів та науково-педагогічних працівників щодо військової структури та завдань НАТО на сучасному етапі розвитку, розуміння процесів та стану їхнього військового співробітництва зі Збройними Силами України. Як бачимо, ця співпраця не припиняється і в дні збройного протистояння на Сході нашої держави.

– Павле Петровичу, гадаю, читачеві буде цікаво дізнатися, про що мріє начальник Академії в наш такий непростий для країни та її народу час?

– У мене нестримне бажання якнайшвидше побачити нашу Перемогу. Щоб мир і спокій врешті-решт запанували на нашій землі, а над українцями було блакитне, безхмарне небо.

Мрію і про створення Форту «Гетьман Сагайдачний» на кшталт потужних центрів підготовки військових фахівців усіх рівнів для видів ЗС США. Хочу вірити, що це буде потужний заклад на базі нашої Академії, Міжнародного центру миротворчості та безпеки, 184-го Навчального центру, Наукового центру Сухопутних військ, Військового коледжу сержантського складу, ліцею та інших військових формувань регіону, який забезпечуватиме Сухопутні війська ЗС України висококваліфікованими кадрами тактичної та оперативно-тактичної ланки. Перші кроки в цьому напрямі вже зроблені!

Розмову записав Ігор МАХНО

*На знімках:
начальник Академії генерал-лейтенант Павло Ткачук, Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак та посол США Джейфрі Пайстт під час проведення українсько-американських навчань «Репід Трайдент – 2015»; активна фаза навчань «Репід Трайдент – 2015».*

БАГАТОНАЦІОНАЛЬНУ БРИГАДУ ФОРМУВАВ «РЕПІД ТРАЙДЕНТ-2015»

Підбиваючи підсумки навчання «Репід Трайдент-2015», співкерівник навчань з української сторони полковник Олександр Сивак наголосив, що воно було надзвичайно корисним для всіх військових контингентів. Розробники навчання наповнили його необхідним змістом та динамікою, а підрозділи — професійним та якісним виконанням завдань. Головне — досягнуто рівня сумісності та злагодженості багатонаціональних штабів та підрозділів.

Співкерівник навчання з американської сторони полковник Альфред Рензі також виказав задоволення від заходу, адже якщо ще кілька тижнів тому на полігоні стояло 18 різних національних контингентів, то на фініш прибула єдина багатонаціональна бригада.

На Яворівський полігон десант НАТО вперше висадився 1995 року. Він взяв участь у миротворчому навчанні «Щит миру-95». Тоді військовослужбовцям двох країн випала доволі складна та відповідальна місія — закласти наріжний камінь заходів міжнародного військового співробітництва,

потоваришувати і навчитися працювати в одній команді, виконуючи завдання миротворчого спрямування.

І ось тепер, двадцять років потому, в Міжнародному центрі миротворчості та безпеки Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного відбулося двотижнєве українсько-американське командно-штабне навчання із залученням військ «Репід Трайдент-2015».

Прибула і рекордна кількість учасників маневрів – понад 1800 військовослужбовців з 18 країн світу.

Найбільше представництво – українське: близько 800 офіцерів і курсантів Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра

Сагайдачного та Військової академії з Одеси, морські піхотинці та військовослужбовці Національної гвардії України. Серед зарубіжних учасників найчисельнішою була група від армії США – близько 500 військовиків, практично всі вони з 173-ї парашутно-десантної бригади.

Цьогоріч головна мета «Репід Трайдент-2015» полягала в підготовці штабів і підрозділів багатонаціональної бригади до ведення стабілізаційних дій у ході оборонної операції оперативного командування з використанням досвіду, набутого під час Антитерористичної операції на Сході України.

Упродовж двох тижнів офіцери об'єднаного штабу багатонаціональної бригади опрацьовували рішення за стандартами і процедурами НАТО. А особовий склад, розділений на кілька підрозділів, ретельно відпрацьовував елементи, які згодом комплексно застосовувалися на практиці під час активної фази навчання.

Військовослужбовці обмінювалися досвідом роботи на блокпостах, навчалися надавати невідкладну медичну допомогу, впевнено діяли за різних умов місцевості та в міській інфраструктурі, знешкоджували саморобні вибухові пристрої, протидіяли ворожим атакам під час супроводження конвоїв та патрулювання, а також ефективно співпрацювали зі ЗМІ та місцевим населенням у зоні збройних конфліктів.

Продовження на стор. 18 – 21

**Начальник штабу
Сухопутних військ США
(з вересня 2007 по червень 2015)
генерал Раймонд ОДІЄРНО:**

– Тут, на військовому полігоні, створено надзвичайно сприятливі умови для підготовки військовослужбовців Збройних Сил України та проведення заходів міжнародного військового співробітництва. Після мого повернення до Сполучених Штатів Америки доповідатиму, що співпрацю з Україною у галузі сектора безпеки варто продовжувати і посилювати.

Вражає завзятість і самовідданість ваших солдатів та офіцерів як під час навчання, так й у реальних бойових діях.

**Продовження.
Початок на стор. 16 - 17**

У структурі навчання була передбачена участь спеціального підрозділу імітації практичних дій противника, так званий OPFOR. Цього року роль «поганих хлопців» виконували курсанти.

Щодо вогневого контакту, то він відтворювався за допомогою системи MILES, призначеної для імітації умов реального бою в тактичній підготовці солдатів, яка дозволяє симулювати пряме збройне зіткнен-

ня підрозділів, зокрема й діючих на бойовій техніці. Учасники заняття погодилися, що відпрацювання таких сценаріїв має неабияку практичну цінність. До того ж іноземні військовослужбовці запозичили досвід наших солдатів та офіцерів, набутий ними під час бойових дій на Сході України.

Чимало цікавого відбувалося й за лаштунками маневрів. От, до прикладу, питання внутрішньої комунікації, або так зване мовне питання. У 90-х під час «Щита миру»

**Головнокомандувач сил
НАТО в Європі
генерал Філіп Брідлав:**

– Висловлюю вдячність американським військовикам за їхній професіоналізм, який ви продемонструєте під час навчань «Репід Трайдент-2015». Не гайте жодної хвилини дорогоцінного часу, який відведено для вишколу. Адже відбувається він у надзвичайно хороших умовах Центру. Обов'язково зважайте на досвід ваших українських колег, отриманий ними під час Антитерористичної операції. Їхні знання та навички безцінні і віддзеркалюють найімовірніші загрози сучасних збройних конфліктів.

учасники спілкувалися, як правило, за допомогою перекладачів. Минуло понад 20 років, і ситуація кардинально змінилася. Офіційна мова – англійська. В учасників з української сторони також не було проблем, адже вони пройшли відповідні мовні курси. Послуги перекладача потребували хіба що під час спілкування із пресою, для більш детальної деталізації.

Жили та навчалися представники 18 армій поряд – у трьох військових містечках полігона. Два з

них – стаціонарні, з цегляними казармами та гуртожитками. А одне – справжнє польове, із наметами на 20 осіб кожний, з літніми душовими, біотуалетами та навіть власною крамничкою, де завжди були солодощі, вода, кава та печиво. А от спиртного там – катма!

У базовому польовому таборі, що мав кодову назву «Лізард», поряд жили бійці української морської піхоти, солдати Нацгвардії, курсанти Львівської та Одеської військових академій.

Командувач Сухопутних військ Збройних сил США в Європі генерал-лейтенант Фредерік Бен Ходжес:

– Я вражений тим, що робить українська сторона для розвитку та вдосконалення Міжнародного центру миротворчості та безпеки. Перекоаний, що у найближчому майбутньому масштаби проведення багатонаціональних навчань з миротворчої тематики значно розширяться. Для цього тут є всі можливості. Зі свого боку запевняю, що ми готові до подальшої співпраці щодо розширення співробітництва в рамках підготовки багатонаціональних та українських підрозділів на базі МЦМБ.

**Сенатор Джек Рід, член
Комітету з питань збройних
сил Конгресу США:**

**– Я вдячний керівництву
Академії за докладну наочну
демонстрацію можливостей
Міжнародного центру миро-
творчості та безпеки.
Запевняю, що США разом
з іншими провідними
країнами світу й надалі
підтримуватимуть розвиток
його навчально-матеріальної
бази, інфраструктури. Крім
того, ми також вчимося
в українців. Адже вони мають
практичний досвід участі
у бойових діях. Я впевнений,
що ми в змозі допомогти
Україні захистити себе.**

**«Співробітництво
наших армій
надає можливість
готувати
військовослужбовців,
які захищають
не лише наші
країни, а й кожного
на планеті»**

Американські солдати проживали у великому наметі аж на 200 ліжко-місць.

«Скрип» – таке прізвисько дали сержанту Олександру Скрипничуку його товариші по службі з 503-го піхотного батальйону 173-ї повітрянодесантної бригади ЗС США. 32-річний Олександр – громадянин Сполучених Штатів, з України виїхав разом із батьками в 10-річному віці. В Америці закінчив університет у Сіракузах, що у штаті Нью-Йорк. Отримав фах інженера. Але закортіло справжньої чоловічої роботи, тож пішов служити до війська. Побував в Афганістані. Має бойовий досвід. Зараз його постійне місце служби – база Форт Худ у Техасі.

– Коли відбирали особовий склад для проведення навчань в Україні, я без вагань погодився,

– розповідає він. – Львівщина ж за декілька годин їзди до мого рідного Івано-Франківська, де я прожив свої перші 10 років.

До слова, у вільний від виконання службових обов'язків час Олександрові вдалося відвідати Франківщину. Побачився з родичами, які тут залишилися, побував на кладовищі, де поховані бабуся та дідусь. Історію Олександра Скрипничука, його коментарі та спостереження зафільмувало американське військове телебачення, щоб більше розповісти пересічним американцям про Україну і події, які відбуваються в нас.

Солдат із солдатом порозуміється швидко. Наші морпіхи та десантники швидко зійшлися з американськими «марінз» та «ейрборнз». Найбільше розмов, звичайно, було на професійні теми. Американські військові – хороші методисти

**«Українські вояки
заслужують на гідну
підтримку. І місце
для вишколу у вас
чудове: Міжнародний
центр миротворчості
та безпеки»**

й уміють цікаво викладати та організовувати заняття. Наші хлопці охоче запозичували досвід. Хоча й свого не бракує: пройшли АТО.

Одним з таких є молодший сержант Микола Обухівський. Мобілізований у першу хвилю, він потрапив служити до Нацгвардії. У складі свого підрозділу воював під Дебальцевим. Два місяці тому підписав контракт на проходження служби у лавах ЗС України і потрапив до бригади морської піхоти.

– У них відмінно тактика поставлена. Підрозділ діє як єдиний, добре функціонуючий організм. Вони не граються, вони цим живуть, – каже 29-річний молодший сержант морської піхоти. – Вони показали нам свою «рукопашку». Прийоми складні, спрямовані швидше на утримання, аніж на знищення противника. Наш стиль бою без зброї значно жорсткіший.

Хороший солдат – ситий солдат. Ті, хто безпосередньо не був задіяний у польовій фазі, отримували триразове гаряче харчування. Бійці у полі в обід отримували сухий пайок – американський MRE (Meal ready to eat). Готували смачно. За приклад взято систему харчування армій країн НАТО. Відтак у меню на вибір були дві перші страви, два види м'ясних страв із гарніром, салати та свіжі фрукти. За бажанням – тістечка й соки, кава та чай.

...Міжнародні навчання «Репід Трайидент-2015» стали історією. Та немає жодного сумніву, що наступного року вони матимуть продовження і саме в Міжнародному центрі миротворчості та безпеки Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

**Підполковник
Віталій РУДКОВСЬКИЙ**

**Міністр національної
оборони
Канади Джейсон Кенні:**

– Я приємно вражений матеріально-технічною базою, яка зосереджена в Міжнародному центрі миротворчості та безпеки. Окрім величезного бажання українських військовослужбовців опановувати нові знання, сучасне технічне оснащення дозволить проводити найвідповідальніші навчання на найвищому рівні. Ми й надалі будемо поглиблювати нашу співпрацю та усіляко допомагати українській армії на шляху до змін.

КОРЕКТИВИ У НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНИЙ ПРОЦЕС ВНЕСЕНО.

*Робота щодо його
покращення продовжується*

Вже стало традицією напередодні чергового навчального року під час навчально-методичного збору із науково-педагогічними, педагогічними і науковими працівниками Академії підбивати підсумки минулого, окреслювати плани на перспективу. Про основні здобутки і організацію навчально-виховного процесу у 2015-2016 навчальному році розповідає заступник начальника Академії з навчальної роботи полковник Олексій Красюк.

Загалом ми впоралися із поставленими завданнями. Успішно провели ліцензування та акредитацію напрямів і спеціальностей. Планові комісії Міністерства освіти і науки України зробили позитивні висновки щодо організації та проведення нами освітньої діяльності.

Академія успішно провадить курсову підготовку офіцерів, призваних за мобілізацією. Протягом навчального року випускові кафедри факультетів оперативно розробили комплекти навчальних планів підготовки та на належному рівні організували самі курси.

Ми надали методичну допомогу щодо підготовки військовослужбовців 184 Навчальному центру, іншим військовим частинам, у тому числі підрозділам Міністерства внутрішніх справ, Державної прикордонної служби, Національної гвардії України. До речі, протягом минулого навчального року ми підготували понад 20 тисяч військовослужбовців для всіх родів Сухопутних військ, підрозділів тилового та технічного забезпечення.

Щодо повноти та якості виконання навчальних планів і програм, незважаючи на велике навантаження, що лягло на науково-педагогічних працівників, та використання навчально-матеріальної бази, план практичної складової виконано у повному обсязі, у тому числі і для слухачів курсів підвищення кваліфікації. На жаль, не

обійшлося без недоліків: окремі викладачі проводили заняття за шаблоном, використовуючи застарілі методи.

З урахуванням бойових дій на Сході України в організацію навчання впроваджували нові форми і методи. З певною періодичністю переглядали графіки навчального процесу, а акцент робили на практичній підготовці курсантів. При цьому теорію тісно поєднували з практикою.

Для узагальнення досвіду АТО, який позитивно позначається на вишколі майбутніх офіцерів, а згодом не менш позитивно сприятиме їхній якійсь і швидкій адаптації до сучасних реалій військових підрозділів, у зону ведення бойових дій відряджаються викладацький склад, офіцери як видового вишу, так і Міжнародного центру миротворчості та безпеки, 184 Навчального центру. Адже надзвичайно важливо, коли конкретне бачення щодо підсилення навчального процесу викристалізовується в районі бойових дій.

У складі штабів АТО та її секторів перебувають офіцери Академії на різних посадах. Після повернення з відряджень вони складають звіти, готують методичні, рекомендаційні матеріали, виступають перед колективами кафедр, навчальних підрозділів. У такий спосіб виш отримує об'єктивну оцінку та напрацьовує такий необхідний бойовий досвід, ціна якому –

життя і перемога. Ми тісно підтримуємо зв'язки з випускниками. Завдяки таким контактам у навчальний заклад надходить гаряча, найоперативніша інформація від безпосередніх учасників бойових дій. У відповідь також надсилаємо рекомендації та поради.

За результатами цієї роботи вносимо зміни та доповнення у заняття з бойової підготовки малих груп, окремих загонів, протиснайперської боротьби, діяльності ремонтно-відновлювальних підрозділів переднього краю, підготовки спеціалістів контрбатареїної підготовки, інженерних підрозділів.

Наприклад, кафедрою вогневої підготовки впроваджена нова комплексна тактико-спеціальна вправа, у тому числі з підствольного гранатомета з відкритої та закритої вогневих позицій, з борту машини.

Запроваджено у навчальному процесі вивчення танкової та артилерійської каруселей, стрільба з танків на великій відстані, змінено порядок вивчення військово-медичної підготовки. Окрім цього, у підготовку фахівців механізованих та танкових підрозділів, спеціалістів виховної роботи запроваджено вивчення порядку корегування вогню артилерії та багато іншого. Вперше розпочали виконувати вправи стрільби із озброєння бойової машини піхоти БМП-2 майбутні офіцери, які обійматимуть у військах посади офіцерів по роботі з особовим складом.

Усі надбання та досягнення, безумовно, матимуть продовження та розвиток, але вони існують завдяки наполегливій праці наших кращих науково-педагогічних працівників. Це генерал-майори запасу Микола Голова та Ігор Репін, полковники Валентин Піркевич, Сергій Свідерок, Сергій Похнатюк, Микола Чорний, Юрій Фтемов, підполковники Олександр Барабаш, Олександр Вахнін, Вадим Дурач, Олександр Капінус, Олеся Куцька, Руслан Колос, Роман

Сергієнко, майори Максим Баландін, Павло Євдокімов, Дмитро Окіпняк, Василь Опришко, капітани Вадим Беспека, Артур Одеров, полковники запасу Олег Бойко, Юрій Вишневський, Анатолій Бурковський, Орест Лойко, Борис Матузко, Юрій Мезенцев, Юрій Щавінський, працівники ЗС України Ірина Гузенко, Лілія Трофимович, Наталя Тихоцька, Ірина Чернова та інші.

Зазначу, що суттєво на організацію навчально-виховного процесу нашого закладу вплинуло прийняття Закону «Про вищу освіту». Нашою Академією, як провідним навчальним закладом у системі вищої військової освіти, на підставі вимог нової редакції Закону було організовано розробку нової моделі підготовки військових фахівців. Не розкриватиму всі проблем та невизначеностей, які виникали під час цієї роботи, зазначу лише, що Законом надані як абсолютне право вищим навчальним закладам

визначати систему підготовки, так і повна відповідальність за якість підготовки випускників.

Отже, ми сформували навчальні плани, типовий графік-календар для фахівців командного, інженерного та гуманітарного фахів із відповідними термінами навчання.

Введено нові категорії: підготовку у навчальних центрах, командно-штабні навчання з використанням імітаційного моделювання, а до навчальних тижнів входять військові стажування, семестровий контроль і атестація.

Але на цьому робота не завершена. Потрібно провести детальну ревізію програм навчальних дисциплін. За потреби внести зміни у їх зміст. При цьому не допустити тих помилок, які, на жаль, існували у навчальних планах і програмах, передусім це стосується відвідування показових та відкритих занять. Для нас важливо впроваджувати нові шляхи у зміст

і порядок викладання дисциплін. Так нове «обличчя» отримала навчальна дисципліна «Тактика», яка є основою для інших тактико-спеціальних дисциплін.

Докорінно змінені дисципліни «Інформаційні технології» та «Основи військового управління», які мають забезпечити набуття компетентностей у використанні програмних продуктів «Follow Me», «Battle Command», «J-Cats» та прийняття рішень і управління тактичними підрозділами за євроатлантичними стандартами.

Надання курсантам необхідних знань і навичок при зменшенні навчальних годин змушує змінювати не лише змістовне наповнення навчання, а й підходи, філософію викладання. Потрібно відмовитися від старих стереотипів підготовки у вищій школі, використовувати нові, інтерактивні форми та методи викладання дисциплін, впроваджувати нові методики, які формують мислячого офіцера, а не солдата-робота.

Цього року ми прийняли на навчання кількасот курсантів. Зрозуміло, що збільшення контингенту може позначитися на якості надання освітніх послуг. Тому ми переглянули методики проведення ряду занять, внесли зміни щодо польового вишколу майбутніх офіцерів, ретельніше відпрацювали процес завантаження полігона та 184 Навчального центру. Переконали, внесені зміни дадуть позитивний результат.

Записав Ігор МОСЕЙЧЕНОК

Влітку обличчя цієї людини щоденно з'являлось на телеекранах та в Інтернеті, коли у випусках новин йшлося про обстановку у зоні проведення Антитерористичної операції. Пригадуєте? «За минулу добу ворог понад 26 разів порушив умови припинення вогню», - приблизно так розпочиналися інформаційні повідомлення офіцера.

РЕЧНИК ШТАБУ АТО

Розмова з майором Антоном Мироновичем відбулась одразу після повернення військовослужбовця до постійного місця служби. А цікавили мене, передусім, тонкощі роботи представників мас-медіа, офіцерів зі зв'язків з громадськістю у зоні проведення АТО. Зрозуміло, що говорили і про пережите, враження від побаченого, людей, які виконують непрості завдання в зоні збройного протистояння.

— **Антоне, я знаю вас по спільній праці у медіа-групі Академії як постійного ведучого телепрограми «Зв'язка», нових проектів ТРК «Львів» на військову тематику: «Блокпост» і «Хроніка війни». Відтак, вам не звикати «працювати» на камеру. Чи не це, власне, і визначило ваше відрядження в зону проведення Антитерористичної операції?**

— Як і всі патріоти України, я не міг не долучитися до подій, що відбуваються на сході держави, не зробити свій внесок у зв'язке протистояння російським загарбникам і сепаратистам. Але як людина військова, чекав наказу. Хоча з початком АТО неодноразово звертався у відповідні інстанції оборонного відомства, Командування Сухопутних військ з проханням долучити мене до виконання завдань за фахом у цьому

проблемному регіоні. Мене навіть хотіли задіяти до супроводу зарубіжних журналістів, адже я пройшов інтенсивний курс підготовки офіцерів зв'язків з громадськістю в Канаді й практично вільно володію англійською. Однак надійшла інша пропозиція, і я відбув у зону АТО на посаду речника. По ротатції я змінив на цій посаді свого колегу капітана першого рангу Леоніда Матюхіна з газети «Флот України».

— **Тобто вас скерували до прес-центру штабу АТО, де разом із колегами ви виконували доволі специфічні завдання, серед яких — озвучування на телеканалах подій довкола збройного протистояння. Відверто кажучи, не всі військовослужбовці змогли якісно впоратися з цим. А які ще обов'язки виконували ви?**

— У прес-центрі, який очолював редактор газети «Народна Армія» полковник Роман Драпак, ми працювали разом з підполковниками Андрієм Агєєвим, Ярославом Діордієвим, Віталієм Стечишиним, майором Олексієм Мазуриним, капітаном Валентином Шевченком, а також цьогорічним випускником військового вишу лейтенантом Олексієм Чубашевим. Зрозуміло, що кожний відповідав за конкретну ділянку. Інформацію про кількість

обстрілів, діяльність диверсійно-розвідувальних груп, спроби прориву противником нашої оборони надавав штаб АТО, в межах якого працювали також відповідні структурні підрозділи Служби безпеки України, Державної прикордонної служби України, Державної служби з надзвичайних ситуацій України, Національної гвардії.

Про перебіг подій нас інформували також прес-офіцери із секторів, бригад і батальйонів, інколи навіть командири підрозділів з передової та громадяни з тимчасово окупованих територіями районів Донецької та Луганської областей. Останні розповідали про діяльність бойовиків та обстановку на місцях. Однак цю інформацію ми надретельно перевіряли, перш ніж оприлюднювати.

Я також аналізував всю інформацію, що надходила, узагальнював і надавав її представникам вітчизняних та іноземних засобів масової інформації, робив щоденні зведення на сторінці прес-центру АТО у соціальній мережі Фейсбук, практично цілодобово відповідав на запитання журналістів, подекуди неочікувані та провокаційні, моніторив в Інтернеті, як подають нашу інформацію телеканали та періодичні видання, про що пишуть у соціальних мережах, що обговорюють блогери, політики та громадські діячі тощо.

Без жодного перебільшення, я був постійно в курсі того, що відбувається в зоні проведення операції, довкола неї, знав позицію керівництва нашої держави з того чи іншого приводу, реакцію влади Російської Федерації, сепаратистів. Ми також активно працювали над тим, аби передбачати інформаційні закиди ворожих пропагандистів. Це робили для того, щоб вичерпно відповідати на телефонні дзвінки журналістів, як, зрештою, і пересічних громадян з приводу тієї чи іншої ситуації. Зрозуміло, у межах дозволеного. А керувався я одним: речник не має права на помилку чи неточність. За інших обставин він просто втратить довіру.

– Із сказаного вами не важко зрозуміти: для виконання таких специфічних і відповідальних обов'язків вам і доби було замало. А чи доводилося вам відвідувати передову?

– У такому режимі працювали не лише офіцери прес-центру. А в передових підрозділах я був кілька разів. І хоча мене туди ніхто не відправляв, я вважав за обов'язок побувати там, щоб поспілкуватися і зрозуміти, що насправді відбувається у районі безпосереднього зіткнення, чим живуть там наші бійці, які в них настрої, про що мріють, чого очікують і яке бачать майбутнє України і її народу.

Безперечно, я усвідомлював, що такі поїздки вкрай небезпечні. Там будь-якої хвилини можна потрапити під вогонь ворожої артилерії, у приціл снайпера. Ніхто не застрахований і від міни чи саморобного вибухового пристрою, засідки противника... Та побувавши раз, мене знову тягнуло до людей, які докладають усіх зусиль, ризикують життям, аби дати гідну відсіч противнику, захистити свою землю. Повірте, там рівень адреналіну надвисокий, а відчуття миттєво загострюються...

Особливо запам'яталися виїзди до селищ Водяне та Опитне, що найчастіше фігурували у щоденних зведеннях щодо обстрілів терористами і які розташовані в кількох сотнях метрів від Донецького аеропорту. Там протистояв агресору один із легендарних підрозділів, бійців якого за героїчну оборону Донецького аеропорту називають «кіборгами». Постріли ворожої артилерії в цьому районі практично не вщухали. А міни, кулі тут звична «картина», вони літають над тобою, розриваються у сотнях метрів позаду, ліворуч, праворуч. В Опитному не залишилось жодної вцілілої будівлі: все у вирвах, довкола закам'янілі груді землі, металеві

уламки бронемашин і озброєння. Нечисленні місцеві мешканці увесь час переховуються у землянках і підвалах розтрощених будівель...

Знаєте, уже у свій другий виїзд на передову я спіймав себе на тому, що навчився розрізняти, з якого озброєння противник починає обстріл нашої території. Якщо це мінометна міна, то чи не миттєво визначав, куди вона полетить і чи варто негайно шукати укриття. Адже від моменту її вильоту і до влучання в ціль таки є певний час. Та коли по селищу гатять ворожі танки – не до розрахунків... Тому словами не передати, які психологічні бар'єри долають наші вояки, аби при звичаїтись до тамтешніх умов. Це мужні та героїчні люди, які як один стверджують, що будуть стояти до переможного кінця. І в те, що звияга буде за ними, – жодного сумніву! Навіть незважаючи на те, що воюють з добре навченим та оснащеним російським агресором!

– Антоне, я переконаний, діяльність в зоні АТО, особисті переживання на все життя закарбуються у вашій пам'яті. Як ніколи не забудете ви подій і людей, що, ризикуючи власним життям, захищають Україну від ворога...

– Найбільше страждають у цій війні люди. Як ті, що героїчно борються з російським агресором, сепаратистами, так і місцеві мешканці, які стали заручниками збройного протистояння. За незначним виключенням, народ Донбасу хоче жити в єдиній Україні, в межах тих кордонів, якими вони були до анексії Криму. Люди як на тимчасових непідконтрольних, так і на звільнених територіях вже «наїлися» брехливої російської пропаганди. Вони вже чітко усвідомлюють, звідкіля йде

зло, горе і смерть. Пропагандистський туман у їхніх головах хоч не до кінця, але розвіюється. Всі усвідомлюють – український солдат стане запорукою миру і стабільності в регіоні.

Наші воїни дійсно заслуговують на особливу повагу і шану. Завдяки високому патріотизму, мужності і героїзму, вірі у краще майбутнє, нестримному бажанню вчасно прийти на допомогу товаришам вони наближають перемогу. Саме ці якості надяскраво проявляються там, де людське життя фактично залежить від випадку і може обірватися будь-якої миті. Як доля кожної окремої людини лежить у площині єдності всього підрозділу.

Там, на війні, я спілкувався з багатьма достойними людьми, імена яких можна перелічувати безкінечно. Це дійсно Герої. Особливо вразили командири, які попри усілякі негаразди щодо вчасного забезпечення усім необхідним, інколи необлаштованість побуту, складні погодні умови тощо, утримують підрозділ в боєздатному стані і якісно виконують бойові завдання. Серед них і випускники нашої Академії!

Не забути і наших воїнів – і не важливо – це мобілізовані вояки чи досвідчені професіонали-спецназівці, – адже вони зі зброєю в руках відстоюють нашу незалежність, територіальну цілісність, майбутнє наше та наших дітей. Незалежно від віку, життєвого досвіду, освіти чи приналежності до того чи іншого суспільного прошарку вони пліч-о-пліч роблять єдину справу. Це справжні патріоти, готові віддати у боротьбі з ворогом найцінніше – своє життя.

**Розмовляв Ігор МОСЕЙЧЕНОК
Знімки з архіву майора
Антоні МІРОНОВИЧА**

Другий рік поспіль українці мужньо боронять рідну землю. Всі разом: і підрозділи Збройних Сил України, МВС та Національної гвардії, і добровольчі батальйони, і волонтери. Роблять все можливе й неможливе задля того, щоб врешті-решт запанували мир і спокій.

Серед цих звичайних чоловіків, які щоденно ризикують життям, є і випускники нашої Академії. Про їхній героїзм, вчинки, притаманні лише відважним воїнам, коли жертвуючи власним здоров'ям, життям заради побратима, ми неодноразово розповідали на шпальтах журналу.

Цю роботу продовжуватимемо й надалі. І обов'язково познайомимо з тими юнаками, які, пройшовши через горнило Антитерористичної операції, а нині навчаються в нашому виші.

«САМЕ ПІСЛЯ ЗЕЛЕНОПІЛЛЯ Я ВИРІШИВ СТАТИ ОФІЦЕРОМ»

За плечима старшого сержанта Вадима Шведа – курсанта першого курсу факультету ракетних військ та артилерії – майже півтора року війни. За словами Вадима, який не раз заглядав смерті в очі, Антитерористична операція, що триває вже другий рік, є справжньою війною. Але це розуміння прийшло до нього набагато пізніше. Загалом його військовий стаж становить п'ять років.

Його призвали на строкову 2009 року. Спочатку особливих позитивних вражень від армійського життя не відчував. Та вже через півроку служби усвідомив, що військова справа йому до вподоби. Більше того, від своєї професії навідника гармати почав отримувати неабияке задоволення. Тому після року служби

не додому подався, а підписав контракт і залишився в 79-й окремій аеромобільній бригаді, підрозділі якої вже у березні 2014 року відбули на Донбас для захисту країни.

Бойове хрещення старший сержант Вадим Швед отримав під Красним Лиманом. Тоді все було настільки складним, що інколи здавалося – ворог постійно поряд з тобою. Дійсно, колони бронетехніки, перелякані люди, постійні обстріли, створення блокувань – все це було вже іншим життям, про яке раніше ніколи не замислювався. А коли ще побачив смерть побратимів...

– **Та невдовзі й до неї звук,** – розповідає Вадим. – **А якось під час бою спіймав себе на тому, що більше переживаєш не за своє життя, а за життя товаришів. Настільки усі ми стали близькими, наче рідними...**

А далі були Славянск, Савур-Могила, Неамполь, Северск, Д'яково, Пески, Водяне. І зараз усі вони перед очима, немов на розгорнутій мапі.

Окрема «сторінка» в бойовому шляху військовослужбовця – сумнозвісне Зеленопілля. Пригадуєте: рік тому батальйонну тактичну групу 24-ї окремої механізованої та 79-ї окремої аеромобільної бригад, яка висувалася на кордон із Ростовською областю, обстріляли з «Градів». Ракетна атака забрала життя понад сотні бійців. Вадим вцілів. Хоча отримав контузію.

– **Це було пекло. Атака розпочалась під ранок. Переважна більшість військовиків відпочивали. Тому й не дивно, що деякі побратими навіть не встигли прокинутись. Коли я вискочив на вулицю, жажнувся: довкола**

мертві та поранені, а з неба начебто падає метеоритний дощ. Я до сьогодні не можу збагнути, як залишився живим. Мабуть, в сорочці народився, – з сумом в очах розповідає сержант. – Знаєте, саме після трагедії в Зеленопіллі, я вирішив стати офіцером. Тим більше що мій командир батареї капітан Роман Євчун, до речі, випускник нашої Академії, ще раніше говорив мені, що я повинен обрати саме цю професію. Як бачите, так і зробив. А спеціальність обрав відповідно фаху, адже в зоні конфлікту виконував обов'язки навідника артилерійської батареї.

Про орден «За мужність» III ступеня, який отримав напередодні Дня Збройних Сил України, розповідає неохоче. Лише по-військовому сухо і сказав, що нагороджений за виконання бойового завдання.

Скромність завжди прикрашає, а майбутнього офіцера тим паче. Але за цим формулюванням: «виконання бойового завдання» крилось немало: вчасна підтримка наших бійців артилерійським вогнем під час боїв у Донецькому аеропорті.

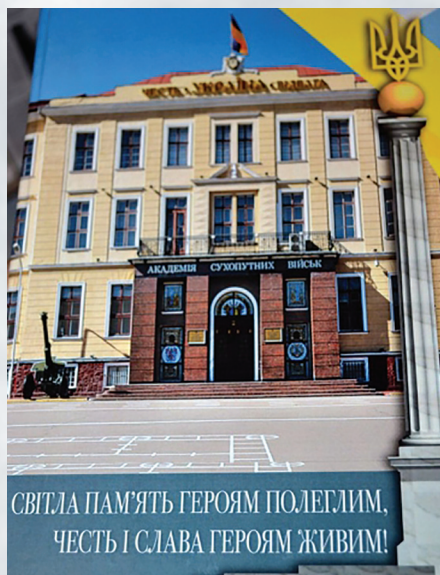
– Командир на той час керував підрозділом вже протягом двох діб. Без сну та відпочинку, адже противник безперервно накривав вогнем наші позиції, – розповідає Вадим. – А так як офіцерів більше не було, по великому рахунку дати командиру перепочити міг тільки я. Запропонував йому хоча б декілька годин поспати. Керування трьома мінометними батареями взяв на себе й разом із побратимами продовжували вести вогонь. Цей орден є заслугою моїх хлопців, які вчасно та злагоджено реагували та виконували команди. І саме завдяки правильним та чітким діям корегувальників ми виконали бойове завдання, при цьому не зазнали жодної втрати...

Ось такий він – першокурсник, кавалер бойового ордена, справжній захисник Батьківщини. Скромний і мовчазний. Але непохитний у своєму бажанні стати офіцером. Справжнім!

Майор Ірина ШАПОВАЛОВА
На знімках: старший сержант Вадим Швед;
Донецький аеропорт під час обстрілів.

НОВІТНІМ ГЕРОЯМ УКРАЇНИ ПРИСВЯЧЕНО...

Напередодні Дня Незалежності відбулася презентація книги «Світла пам'ять Героям полеглим. Честь і слава Героям живим!», яку видав колектив авторів Академії сухопутних військ.

Ідея щодо видання зародилася у начальника Академії генерал-лейтенанта Павла Ткачука після того, як наших вихованців почали масово нагороджувати бойовими орденами. Одразу була створена робоча група, до складу якої увійшли полковник Юрій Гусар, майори Олег Бабяк, Ірина Шаповалова, військові журналісти полковники запасу Ігор Махно та Ігор Мосейченко, начальник редакційно-видавничого відділу вишу працівник ЗС України Галина Озерова, редактори Тетяна Животова, Наталія Хмелюк, коректор Оксана Мінеєва та Оксана Хамуляк.

Творчий колектив впродовж року по крупницях збирав із різноманітних доступних джерел необхідний матеріал, систематизуючи та узагальнюючи розрізнену інформацію. Матеріали для неї складають раніше надруковані журналістські твори, спогади із соціальних мереж, а також інтерв'ю із безпосередніми учасниками бойових дій у зоні проведення АТО.

Героями цієї книги стали випускники Академії сухопутних військ, які зі зброєю у руках виступили на захист територіальної цілісності та незалежності нашої країни. Багато з них нагороджені державними нагородами, четверо отримали найвище визнання – звання Героя України. На жаль, чимало із вихованців заплатили за нашу свободу найвищу ціну – своє життя.

– Сьогодні воїни Збройних Сил України, демонструючи мужність і героїзм, виступають гарантом захисту інтересів нашої Батьківщини. І серед них – випускники та курсанти Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. За час свого існування наш вищий військовий навчальний заклад прославили багато славних синів українського народу. І нині до шеренги національної пам'яті стають ті, хто виявив мужність у боях на Сході України, – говорить генерал-лейтенант Павло Ткачук. – Ця книга – незгасима свічка, яку ми запалили у своїх серцях у пам'ять про всіх випускників Академії та її нинішніх курсантів, що пройшли пекельними шляхами АТО. Книга вручатиметься родинам загиблих Героїв та тим, хто продовжує захищати Батьківщину зі зброєю в руках, розповсюджуватиметься у військових частинах, навчальних закладах та бібліотеках.

Переконані, що вона стане доступнішою для читачів та небайдужих громадян, які цікавляться подіями, що, без сумніву, увійдуть в новітню історію нашої держави.

Наш кор.

Неабиякий інтерес у відвідувачів викликали модифікації українського бронеавтомобіля «Дозор-Б», який виготовили фахівці Львівського бронетанкового заводу. Як повідомив виконуючий обов'язки оборонного підприємства Віктор Андрощук, вже підписано угоду із Міністерством оборони України щодо серійного постачання «Дозорів» оборонному відомству. Один з трьох представлених на виставці бронеавтомобілів вже проходить випробування у військах.

Не менш багатолюдно було і біля виробів Кременчуцького автомобільного заводу «КрАЗ». Їхня лінійка броньованих машин була представлена новітніми «Кугуаром», «Спартаном» та велетенськими «Шреком» та «Раптором». Слід відзначити, що вони надзвичайно добре зарекомендували себе у бойових умовах на Сході держави. Бійці Національної гвардії України вже мають цю техніку на озброєнні та успішно використовують у зоні проведення Антитерористичної операції.

Ознайомилися відвідувачі із зрізками стрілецької зброї, серед яких українські автомати «Форт-221» та «Форт-224». Вони також використовуються у зоні АТО. За відгуками військовослужбовців, вони зручні, легкі в експлуатації та ефективні у бою. А найголовніше, «Форти» вже надходять у підрозділи Збройних Сил України.

Серед відвідувачів виставки був і голова Львівської обласної державної адміністрації Олег Синютка, який завітав до вишу разом із дружиною та дітьми. До речі, його

НОВІТНЄ ОЗБРОЄННЯ ТА ВІЙСЬКОВА ТЕХНІКА - ОСНОВА ПОТУЖНОЇ АРМІЇ

Особливим видався День Незалежності України для нашої Академії, адже відбулася виставка озброєння та військової техніки, на яку запросили львів'ян та гостей міста, які ознайомилися із сучасними зразками зброї, бойовими машинами та спецтехнікою, якими оснащене Українське військо.

сина – шестирічного Андрійка – також зацікавила броньована техніка українського війська. Він побував за кермом кожного бронеавтомобіля та ознайомився із стрілецькою зброєю, а наприкінці заявив, що у майбутньому хоче стати захисником Вітчизни.

– Пауза, яку ми вибороли в Росії від початку її агресії, дала нам шанс зміцнити обороноздатність держави, – зазначив голова Львівської обласної державної адміністрації Олег Синютка. – Сьогодні зразки військової техніки, які представлені на виставці, говорять про міць нашої армії. Звичайно, дуже приємно, що тут представлені взірці техніки, вироблені львів'янами на бронетанковому заводі, які здатні забезпечити як ураження противника, так і захист особового складу Збройних Сил України. Я переконаний, що з такою технікою російський агресор нам не страшний, – зауважив він.

– Виставка озброєння та військової техніки має велике військово-патріотичне значення для виховання молоді, особливо найменших українців, які сьогодні прийшли із батьками до Академії, щоб подивитися на нові бронеавтомобілі, – зазначив генерал-лейтенант Павло Ткачук. – Такий захід не тільки демонструє міць війська та держави, а й піднімає дух нашого народу.

Згодом на стадіоні розгорнулося музичне дійство за участі двох військових оркестрів. Свої композиції представили військовий оркестр Академії та зразково-показовий оркестр Сухопутних військ Республіки Польща з Вроцлава.

*Капітан Андрій ПІДЛІСНИЙ
На знімках: голова Львівської
ОДА Олег Синютка з сім'єю
оглядає озброєння;
відвідувачі виставки.*

**Указ Президента України
№ 473/2015 від 13.08.2015
За особисту мужність і
високий професіоналізм,
виявлені у захисті дер-
жавного суверенітету та
територіальної цілісності
України, вірність Військовій
Присязі, нагороджений орде-
ном Богдана Хмельницького
III ступеня (помертньо).**

Неподалік російського кордо-
ну біля села Никифорове в До-
нецькій області стоять два поні-
вечені танки, що зіткнулися лоб
у лоб: український Т-64 та росі-
ський Т-72. Місцеві мешканці
досі носять квіти, хоч ця подія і
сталася ще в середині серпня
минулого року.

Історія наших танкістів, які
загинули в цьому бою, до кінця
не з'ясована. Але після того,
як двоє з них, нарешті, упокої-
лись на батьківщині, розповісти
про неї вже можна. Українським
Т-64 командував 24-річний жи-
томирянин Артем Абрамович,
життєрадісний, привітний юнак.
Іще під час навчання в Академії
сухопутних військ він був одним
із перших на курсі. По закінчен-
ні її потрапив до 30-ї окремої
механізованої бригади, де його
призначили командиром танко-
вого взводу.

Від весни 2014 року частини
бригади дислокувалися на Пів-
дні України, охороняючи цей на-
прямок від можливого вторгнен-
ня диверсійних загонів із боку
Криму. Певний час танковий
взвод Артема стояв біля Бер-
дянська.

Саме тут 14 липня хло-
пець давав коментар «Теле-
візійній службі новин», який
вийшов у ефір наступно-
го дня і є в інтернеті: «Наше
завдання – прикриття цієї доро-
ги. Ми завжди будемо готові їх зу-
стріти, прийняти бій, відбити ата-
ку, не пустити ворога до міста».
27 липня частини бригади пере-
кинули в район Савур-Могили
визволяти з «котлів» війська,
які там опинилися після спроби
взяти під контроль українсько-
російський кордон та їх розстрі-
лу «Градами» й артилерією з
території РФ.

Спочатку операція розвивалася більш-менш успішно: наші війська зламали опір сепаратистів неподалік села Степанівка в підніжжі Савур-Могили і швидко рухалися далі на схід. Щоправда, заходили вони в те саме вузьке «гирло» між містами Торез – Сніжне – Красний Луч, що їх захопили терористи, й російською територією, з якого щойно з такими великими проблемами почали вибиратись «оточенці».

5 серпня підрозділ бригади у складі трьох бойових машин піхоти й одного танка зайняв висоту біля Никифорового. Керував тамтешнім блокпостом старший лейтенант Артем Абрамович. За кілька кілометрів звідти діяли ще два блокпости, там теж були командирами лейтенанти й старші лейтенанти, юнаки 22–24 років. Усі штаби з генералами, полковниками та підполковниками залишилися десь позаду, а ударний кулак бригади на чолі з одним бойовим майором пішов наперед, до містечка Міусинськ, і далі на Боково-Платове. Блокпости лейтенантів «бовталися» між штабами та основними силами. Спочатку лейтенантам казали, що їхня місія полягає лише в тому, аби прикрити відступ наших військ, деморалізованих та розстріляних у «котлах». Начебто слідом за цими частинами мали зніматись і вони – прикривати відступ. Потім просто наказали залишатися на місці без якогось конкретного завдання.

Загалом зв'язок зі штабами був надзвичайно поганий. Навіть їжу доводилося здобувати десь «на стороні», бо сухпайки швидко закінчилися. Спершу продовольство та воду залишали колони, які виходили з «котлів», потім продукти привозив командир сусіднього блокпоста, котрий діяв у селі, – хлопці купували все за свій кошт. Невдовзі ситуація погіршилася: навколо нишпорили диверсійно-розвідувальні загони ворога, і довелося перебиватися тим, що залишилося. Так, воду хлопці знайшли тільки... на сусідньому сільському кладовищі. Переливали із бляшанок, що там стояли, й кип'ятили.

Із російської території пагорб біля Никифорового обстрілювала далекобійна артилерія, а із села били міномети: там розташовувалися загони сепаратистів. Відкрити вогонь у відповідь хлопці не мали змоги: за їхніми спостереженнями, міномети були на території жіночої колонії.

12 серпня все почалося... На блокпост біля пагорба відійшли сусіди – один танк і дві БМП, які охороняли переправу через річку Міус. Хлопці були трохи налякані: чули й бачили великі сили ворога, зокрема танки.

Спробували сконтактувати по рації зі штабами, але жодних конкретних наказів не дістали (мобільний

зв'язок у цьому районі був уже виведений із ладу). Провели «нараду лейтенантів» і вирішили відступати до Міусинська, до основних сил бригади. Швидко знялися з висоти й недовзі прибули на місце. Зустріли там місцевого командира, свого товариша, старшого лейтенанта, який суворо наказав повернутися захищати тили. Що вдієш? Пішли назад, на свою висоту біля Никифорового. Щойно зайняли старі позиції, як побачили: з півдня запрацювали «Гради»... Було страшно, але ракети пролетіли повз хлопців буквально за сотню метрів – не влучили. Потім із російського боку знов обізвалася далекобійна артилерія, а ще було добре чути гуркіт танків, котрі насувалися знову-таки з півдня. Лейтенанти запросили по рації у штабів артилерійську підтримку, але почули несподівану відповідь: «Снарядів немає».

Невдовзі побачили чотири танки, що мчали на блокпост із шаленою швидкістю. Один із них був Т-64 з білими смугами, як в українських військ (вочевидь, трофейний). Саме тому наші солдати першими вогонь не відкривали. Танки почали бити по техніці на блокпосту, лише після цього хлопці зрозуміли, що перед ними ворог. Інші три машини, коли їх

Село Никифорове.

Місце танкового бою, у якому загинули старший лейтенант Артем Абрамович і його побратими

роздивились, виявилися світло-зеленуватими Т-72, тоді як українська військова техніка темнішого кольору. Таких танків у нас на озброєнні немає. Вочевидь, вони були російськими. Позиції українських військ почали обстрілювати із двох інших напрямків: як пізніше виявилось, звідти наступали загони ворога. Майже відразу було підбито дві бойові машини. Українські танки дали залп, але в одного потім заклинило гармату – він вийшов із бою.

Продовжували бій лише танк Артема та кілька піхотинців. Комусь із них вдалося підбити один російський Т-72, що насувався ліворуч від дороги. Інші хлопці були контужені, поранені або в нервовому шоку. Зважаючи на ситуацію, старший лейтенант Абрамович наказав бійцям відходити, а сам із екіпажем вирішив прикривати відступ.

Поранені й контужені швидко повантажилися на вцілілі бойові машини і взяли курс на Міусинськ. Танк Абрамовича мав рухатися за ними. Він розвертався, щоб виїхати на дорогу, і тут на нього на шаленій швидкості вискочив один із російських Т-72. Як усе далі сталося, ніхто з бійців достеменно не пам'ятає. Танки зіткнулись майже лоб у лоб.

Є версія, що обидва екіпажі якісь хвилини залишалися живими й намагались урятуватися. Абрамович навіть устиг витягнути крізь нижній люк механіка-водія – немолодого, дещо кремезного солдата, і поліз назад по свого навідника. Але тут стався вибух: здетонував боскомплект, башта відскочила на землю, а всередині танка все охопило полум'я.

Більше шансів уціліти було в російських танкістів: їхня машина не вибухнула, хоча солдати могли сильно забитися через потужне зіткнення. Але Т-72 теж зазнав «невиліковних» ушкоджень. Пізніше його підірвав хтось із ворожої сторони. Тривалий час жевріла надія, що Артем Абрамович у поліні. Наприкінці серпня в інтернеті з'явилося відео із бранцями – українськими солдатами, один із яких нагадував старшого лейтенанта зовні. Мати хлопця поїхала шукати його на територію самопроголошеної «ДНР», де пробула три місяці. Зустрічалася навіть із Захарченком, спілкувалася з місцевими мешканцями, обшукала майже кожен сантиметр поля, де згорів танк сина, але все намарно.

3 жовтня 2014 року на місці колишнього танкового бою, де працювали слідопити Союзу «Народна пам'ять», були виявлені останки жертв. Через півтора місяця група знову виїхала в той район – забрала рештки тіл іще кількох бійців. Тести ДНК показали: серед полеглих – старший лейтенант Артем Абрамович та навідник Петро Барбух. Вдалося знайти й двох загиблих із бойової машини піхоти, що була підбита ворожими танками в першу мить бою. Наразі все ще невідомою є доля механіка-водія.

Група, яку прикривав танк Абрамовича, успішно дісталася до Міусинська. Більшість хлопців – учасників бою під Никифоровим залишилися живими й кілька місяців тому повернулися додому. Лише Артема привезли пізніше за всіх. Його поховали в Житомирі 23 травня 2015 року.

Вічна пам'ять захиснику!

Ярослав ТИНЧЕНКО
«Український тиждень»

Головний редактор
Ігор МАХНО

Редакційна колегія:
Павло ТКАЧУК
Юрій ГУСАР
Ігор МОСЕЙЧЕНКО

Дизайн та верстка:
Ірина ШАПОВАЛОВА

Думка редакції не завжди збігається з думкою авторів. Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.

Редакція залишає за собою право використовувати матеріали, редагувати та скорочувати їх на свій погляд. Листи, рукописи, фотоматеріали не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами – лише на сторінках журналу.

При використанні матеріалів посилання на журнал обов'язкове.

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.

Свідectво про державну реєстрацію:
серія KB № 17548-6398P
від 17.03.2011 року

Адреса редакції:
79012, м. Львів,
вул. Героїв Майдану, 32
E-mail: asvpress@gmail.com
Інтернет: <http://www.asv.gov.ua>

Віддруковано
в друкарні Академії
сухопутних військ
імені гетьмана
Петра Сагайдачного

Обсяг – 8 друк. арк.
Замовлення
№ 63 від 15.09.15
Наклад – 500 прим.

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

ЖУРНАЛ АКАДЕМІЇ СУХОПУТНИХ ВІСЬ ІМ. ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО